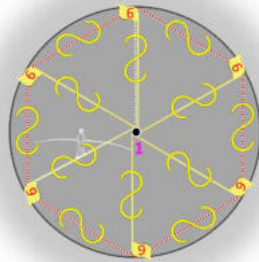

De Wereld Draait Door...

DWDD... De Wereld Draait Door... Het *tetragram* van de moderne mens... een roetsj-baan van sensationele belevenissen die je niet mag missen, waar je bij moet horen, aan moet haken, om niet hopeloos achter te blijven in... in wat eigenlijk?... Is dat haastig draaien soms een vlucht?... Kun je niet gewoon uitstappen?... Zeker, de aarde, onze wereld, draait door, gelukkig wel, in perfecte balans rond de zon draait zij, zij schiet er niet van weg, zij stort er niet op neer... zij koestert zich evenwichtig in zijn licht en koelt zich dan weer aan het duister. De centri-fugale kracht en de centri-petale kracht zijn in evenwicht, op een afstand van die brandende Vonk, die het wonder van het leven mogelijk maakt... Niet alleen algen, mossen en bacteriën, maar ook de Mens, het wezen dat reflecteert, vraagt, overpeinst, wil weten wie hij is, dieper dan zijn eigen dagen en lusten... Wie zo diep vraagt, komt uit bij een ander *tetragram*, en bij een nieuwe Identiteit en Bescheidenheid... De *W* in die Doordraaiende Wereld is de *Wav*, ם, dezelfde *Wav* als in dat andere *tetragram* van de Onuitsprekelijke: יהוה, *Yod-Heh-Wav-Heh*, 10-5-6-5... In beide tetragrammen staat de *Wav* tussen de eerste en de laatste letter in... de ene keer (DWDD) links van het midden, de andere keer (JHWH) rechts van het midden. De ene verbindt een *D* (*Daleth*, ד, 4) en nog een *D* (*Daleth*, ד, 4), de ander een *H* (*Heh*, ה, 5) en nog een *H* (*Heh*, ה, 5), ofwel 4-6-4 en 5-6-5. Vanuit de beeldspraak in deze tekens staat er de ene keer: *Deur-Haak-Deur*... en de andere keer *Venster-Haak-Venster*... De Draaiende Wereld begint daarmee, de Onuitsprekelijke Naam eindigt ermee en begint met een *Yod*, met 10, terwijl die Door-Draaiende Wereld verder gaat met weer een 4... weer een *Deur*!... DWDD is een waarachtige Draai-Deur, die daarmee inderdaad op hol kan slaan. Een *Deur* die nooit open gaat, maar in-zich-zelf gesloten blijft... Een roetsj-Deur, roes-Deur, racebaan... Wil ik dat?... Tijd die niet aanklopt bij de Eeuwige. Tijd die zich opblaast met onledigheid, want de *Deur* moet wel blijven draaien. Tussen die *Deuren* wordt ook steeds sneller gepraat, de vaart moet erin blijven, die *Deur* zou eens stil blijven staan... Dan zit je werkelijk tussen drie, soms vier deuren gevangen. Nee, dat wil ik niet!

Zonder kennis van de mystieke verten van het *Aleph-Beth* en de Hebreeuwse Taal blijft dit een raadselachtig filosoferen en jongleren met beelden en getallen, en lijkt dit verhaal meer op een taal-spelletje dan dat het een ernstige zaak beoogt. In het Hebreeuws spreken de tekens mee, en geven hun eigen informatie mee. Waar ik over wil nadenken en schrijven is de 6, de *Wav*, als Teken van de Mens. Teken dat verbindt, een *verbindings*-haak, ם, naar links en naar rechts. In het Hebreeuws is de *Wav* het teken voor het voegwoord 'en'. In de Bijbelse Tekst verschijnt de *Wav* voor het eerst in Gen. 1:1 in het 6^e woord, *v'eth*, ואת, en, 6-1-400, als het 10^e scheppings-principe (na de *Beth* - ב, de *Resh* - ר, de *Aleph* - א, de *Shin* - ש, de *Yod* - י, de *Thav* - ת, de *Lamed* - ל, de *Heh* - ה, en de *Mem* - מ) als 22^e letter: ← *V'eth*, ואת הארץ את השמים. *V'eth*, waarbij het gedeelte *eth*, את, grammaticaal gezien (opnieuw, want ook al in het 4^e woord) het onvertaaltbare partikel van de 4^e naamval voorstelt en hier enerzijds verwijst naar het subject *Elohim* en anderzijds naar het object, het voorwerp van het scheppen, *haärets*. De *Wav* zelf, het feitelijke woordje 'en', verbindt hier de Hemel en de Aarde, of anders geïnterpreteerd: Eeuwigheid en Tijd. Beschouwen we Gen. 1:1 als het Scheppingsverhaal in een notendop, zoals wij in deze cursus doen, dan is *v'eth* het embryo van de Mens die komt, wie hij is in Wording en Wezen: verbinder tussen Hemel en Aarde, Eeuwigheid en Tijd, Doorgang, Overgang, In- en Uitgang, Hemel op Aarde, Aarde in de Hemel, Tussen-Stand, Ontmoeting van de Eeuwige in zijn Beeld... *indien dat Beeld gelijk!* Wezen in wie de Wereld tot rust komt, tot inkeer en Zelf-besef...

Een Wereld die door-draait, is een Wereld van vreemdelingen, een Wereld waar je niet werkelijk bij hoort, gezien van een verre, vreemde afstand, een beetje on-Aards. Een Wereld die je misschien vanuit een Waan-

capsule vanuit de ruimte zo ziet wentelen, of werkelijk vanuit je space-lab, maar ook dat is een kunstmatige plaats, een plek waar je niet waarachtig kunt wonen dan alleen als een slaaf van technisch, menselijk vernuft ... niet als een Geschenk in een Geschenk, als een Dansende Zucht met alleen de Dampende Aarde onder je blote voeten en de frisse geur van gras... als een Verbondene.

Mens-ZijN krijgt *hier* reeds gestalte in dit woordje *v'eth*... Hij die *zelf* het Teken zal zijn van het Verbond tussen de Hemel en de Aarde. In hem is 6-Kracht, de Kracht van de **Schepper**, de Maker, de Eerste en de Laatste, de **Aleph** (אָלֶפֶת, = 1-30-80 = **111**), die **Eén** is in Verleden, Heden en Toekomst. In Genesis 1:1 komt de **Aleph** 6x voor, 6x deze **111**, het is de Scheppende Kracht van de Ene: 666 x **Eén**, waarvan Mens erfgenaam zal zijn, Beheerder... Hoe pakt dit uit?... Voor een mens die blijft steken in de Draaideur van de Tijd wordt deze **6** al gauw een **Draaikolk** van overmoed die hem wegsleurt uit zijn Roeping... en hem omlaag trekt tot monsterlijke mogelijkheden... 666 als willekeurige tirannen-macht, los van de Ene. In 666 schuilt een Heilig Risico.

6 vraagt om Evenwicht, Balans, geen **6** zonder **Shabbath**, zonder Midden-Punt, zonder het weten van de Ene, de Kracht die weer-houdt, terug-dringt in een houding van Eerbied en Ontzag. Zo spreekt het getal **6** in *elke* cirkel als *geometrische beeldspraak* van wat hier in wezen geldt: voor *elke* cirkel, de *grootste* (de laatste vóór het Niets) en de *kleinste* (de eerste na het Punt) geldt, dat bij een ingeschreven regelmatige **Zes**-hoek de onderlinge afstand tussen de 6 hoek-punten (langs de zijden) exact *even groot* is als de afstand tot het midden (de 7^e en Eerste...), *de straal* van de cirkel. **6** is daarmee het *structuur-getal* van de cirkel, die deze cirkel doet oplichten als een *aureool*. Als deze afstand (in feite dus de straal) een beeldspraak mag heten voor hun onderlinge verhouding, dan is hier sprake van een volkomen *gelijkwaardige dialoog* tussen de **6** cirkel-gangers en de **Ene** in het midden... *het gesprek met de Ene vindt ook plaats in het geprek met elkaar*... Evenwicht, Balans... deze 6 blijven in hun baan, schieten niet weg, storten niet neer, koorddansers tussen Hemel en Aarde, zonder vrees, wel met Eerbied en Ontzag, *Heilige Vrees*, want wat ver is, is ook dichtbij... hoogte en diepte niet alleen Daar, maar ook Hier, *in mij*, Gaan en Staán in hetzelfde Ogen-blik... dat is: met een andere blik in de ogen. Hier ontkomen we niet aan Poëzie, aan Woorden met genoeg Ruimte om een Andere Werkelijkheid door te laten. Definities grijpen hier naast het Licht.

Mens is een koord-danser, één die ruggelings *voorwaarts* gaat, want deze koord-danser loopt *achterwaarts vooruit* en houdt zo zicht op zijn Toekomst, die hij óók, vanzelfsprekend, *achter zich* weet. Het Heden verschijnt vanzelf, het Verleden blijft onder zijn aandacht, hij beziet... Hier geldt het woord van Rabbi Nachman van Bratslav: '*Herinner je je Toekomst*'... ook hij was een koorddanser tussen Hemel en Aarde.

In de Mens als *v'eth*, אֶת, dit 6^e woord in Gen. 1:1, verbergt zich het begrip **oth**, אֹת, **teken**, 1-6-400 (zelfde letters in een andere volgorde) wat hij in wezen ook zal moeten zijn: *oth habeirith*, *Teken van het Verbond*, wezen met de Eeuwige *in* zijn eigen persoon, dat wil zeggen met een besneden Hart. Een hart waarin de *Ernst*, de *kavod* van de Eeuwige, כְּבוֹד, 20-2-6-4 = **32**, een Levende Werkelijkheid is... Het zijn verhoudingen die zich ook binnen de getalsmatige werkelijkheid van het Hebreeuwse woord wonderbaarlijk manifesteren: *Oth habeirith*, אֹת הַבְּרִית, *Teken van het Verbond*, 1-6-400 5-2-200-10-400 = 407 + 617 = **1024**, de *semantische energie* van dit Woord is exact 32 x 32, mystiek te lezen als de *vervulling* van het begrip *kavod*, eer, roem, heerlijkheid, ernst... *in* die Mens. Een zwaarte die Licht maakt, een Wereld die niet meer doordraait en mijn Tijd van Leven hoopt te kunnen weg-stelen, een 6 die niet vastloopt in bewegings-dwang, en verwordt tot een existentiële draaikolk van onvrede en bodemloosheid. Aandacht voor de Ene die zich niet door Draaideur-nymfen laat mis-leiden, al doen zij nog zo hun best. Er is zoveel Vreugde in deze Ernst, zij danst nog door tot op hoge leeftijd.

DWD... 4-6-4... David...

In 4 beleeft het mystieke denken het **eindige**, het is het getal dat in relatie staat met het **aardse**, het **materiële**, terwijl 5 in dit denken, als Venster, wijst op het 4 + **Eén**, op het $7 \times 7 + \text{Eén}$, op $499 + \text{Eén}$, telkens de 4-wereld, de Wereld van de **Zevende Dag**, de wereld van het **Aleph-Beth**, in verbinding met de **Ene**, de **Eeuwige**, de Wereld van de **Achtste Dag**. Dus, om nog even terug te komen op die twee 'formules': DWDD, 4-6-4-4 en JHWH, 10-5-6-5 (waarbij in de eerste 4-6-4 centraal staat, en in de tweede 5-6-5) om daar nog iets van te zeggen, en het niet zomaar achter te laten in een sfeer van 'goed of fout'... In 4-6-4 herkennen we de naam van David, Koning van Israël, Geliefde, Mens naar Gods Hart... דָּוִד, *Dawid*, 4-6-4, geschreven als דָּוִד, *dod: vriend, liefste*, 4-6-4, het zoet-klinkende in *dodi: mijn geliefde*, in het Hooglied... Zou daar iets verkeerd aan zijn?!... Natuurlijk niet! Het teken functioneert niet in een context van goed of fout/slecht... het gaat om existentiële verhoudingen. In zekere zin draaide David soms ook wel eens flink door in deze, zijn wereld, en werd hij daarvoor door de profeten *ernstig* tot de orde geroepen. David toonde berouw, David leefde in eerbied en ontzag voor de Ernst (*kavod*) van de Eeuwige, hij keerde telkens tot Deze terug... Hij toont daarmee de Mens naar Gods Wil, hij is geen zondeloze marionet van een brave hemel, maar een mens van de Aarde, in gesprek met de Hemel... Een mens die uit zijn mis-stappen wil leren om de Rechte Weg terug te vinden. David zocht de Eeuwige in wiens Naam het 5-6-5 zich manifesteert...

De Onuitsprekelijke, *Adonai*, toont zich hier in het 'Herinnerings Woord' יְהוָה, 10-5-6-5, waarin alles lijkt te gaan om het 'Herstel van de Eenheid'... er mogen in deze wereld potjes worden gebroken. *Adonai* heet niet voor niets 'de Barmhartige'. Het gaat in deze Naam om *teshoevah*, תְּשׁוּבָה, omkeer, antwoord. יְהוָה, *Adonai*, begint *niet* met een **Aleph**, *niet* met de 1 van het begin, *niet* met de **Aleph** van *Elohim*, אֱלֹהִים, maar met de **Yod**, י, 10, na de weg van 1-2-3-4-5-6-7-8-9... het weg-drijven en vervreemden. 10 is de 'Getransformeerde', waarin het **Vele** weer terug-keert tot de **Ene**. Dat is de weg van 5-6-5, de weg van ZIJN én Worden. In 5-6-5 lezen we het Hebreeuwse werkwoord הוּוֹה, *hoveh: zijn, worden, gebeuren*... een dynamisch begrip. *Adonai* is de Gebeurende, Die is-Die was-Die zal zijn, de ZIJN-de in het Worden. *Adonai*, 10-5-6-5, is de Naam waarin de Twee Eén zijn, 5 en 5 weer **Eén**, dat is 10... of 100 ... of 1000 ... Paradox van ZIJN en Worden tot een Nieuwe Werkelijkheid, een Ogen-blik in de Mens naar Zijn Beeld en Gelijkenis. Zulke Ogen-blikken waren in David, zij deden hem buigen en wenen... niet zelden van Geluk... die Wereld Draait Heer-lijk!... En zingt David het uit... *De Aarde is des Heren (Psalm 24:1)*... *De Hemelen verkondigen Gods Eer (= kavod...Psalm 19:2)*... dan draait de wereld opeens toch Anders.

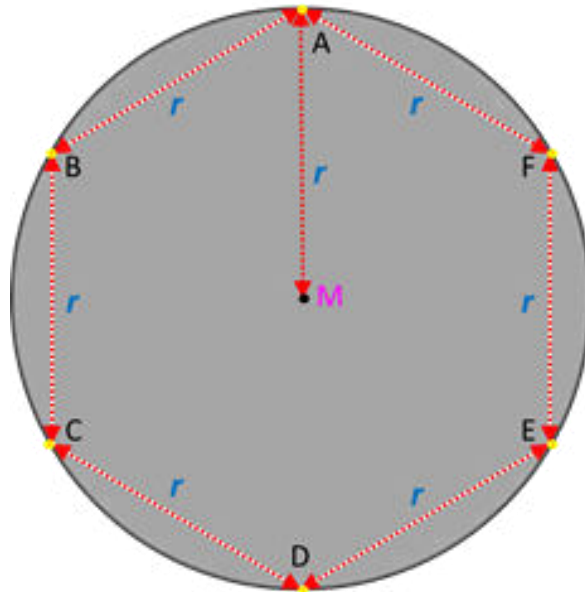
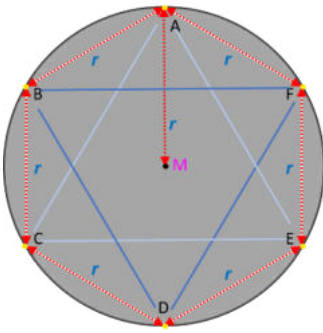
Tot slot...

Genesis 1:1 eindigt met het afzonderen van *de Aarde*, *haärets*, הָאָרֶץ, 5-1-200-90 = 296, in de Hemel... De Aarde valt niet buiten de Hemel, staat er ook niet tegenover in een absolute zin... De Hemel is in de Aarde, zoals de Aarde is in de Hemel, maar de Eeuwige kiest zich een Plaats voor de Mens waarin en waarnaar Hij uitziet. In zekere zin dus toch 'tegenover', maar altijd 'opgenomen in', zoals 4 altijd is opgenomen in 5. De Aarde levert het materiaal, het stof, voor de Mens, waarin de Eeuwige zijn Levens-Adem blaast. Bijzonder om in dat woord *haärets* (dat tegelijk een getalsmatige verhouding voorstelt) opeens het getal 444 te ontmoeten, nl. in zijn *verborgen* waarde, het fundament onder die 4 tekens: *Heh* = 5-(10), *Aleph* = 1-(30-80), *Resh* = 200-(10-300) en *Tsade* = 90-(4-10)... samen: 296-(444)... De Aarde mag draaien, moet draaien, steunt en zucht in het materiële, maar de *uiterlijke* waarde (296) ziet uit naar de Hemel... mist daar nog 204 om 500 te worden (296 + 204 = 500)... Maar kijk: dát is nu juist het getal van de *Tsaddiq*, צַדִּיק, 90-4-10-100 = 204, de Rechtvaardige, de Visser van Mensen, waar de **Eeuwige** zo naar verlangt: de vervulling van de **Achtste Dag**, want ook $(1 \times 1) + (2 \times 2) + (3 \times 3) + (4 \times 4) + (5 \times 5) + (6 \times 6) + (7 \times 7) + (8 \times 8) = 204$ ... *Lieve Hemel!*... *Eeuwige mijn Tijd!*... Dat wij leren ZieN in Deze, zoals David deed, die Zoon van de Eeuwige... ZieN als een Zoon... als een **Ben David**, בֶּן דָּוִד, Zoon van David, 2-50 4-6-4... en laat dat nu samen exact 66 zijn!... maar dan wel in verbinding met de **Ene**!... Zo iets geldt ook voor *v'eth*, וְאֵת... als het klinkt als *v'atta*, וְאַתָּה... *en Jij!*... zoals in Psalm 6:4, 'en Jij Eeuwige, hoelang nog? Keer weder Eeuwige, red mijn ziel, verlos mij om Jouw goedertierenheid wil! Want in de dood is aan Jou geen gedachtenis; Wie zou ik loven in het dodenrijk?'... een psalm van David... bij snarenspeel... op de wijze van: 'de achtste'... staat er boven in de vertaling van mijn NBG-Bijbel... *allicht!*

Robert la Boresa

Oldenzaal 2019-2020. *Cursus: Het Aleph-Beth als venster op de Eeuwige. les 9, v'eth.*

Een gelijkzijdige **zes**-hoek kent een geheim...
 waar ook het 'Magen David' naar verwijst...

Voor *elke* ingeschreven gelijkzijdige **zes**-hoek in een cirkel geldt: $AM = AB = r = BC = CD = DE = EF = FA$.
 Zo gauw de 'eerste cirkel' uit het 'oer-punt', dit 'oer-begin' tevoorschijn komt, geldt deze bijzondere
 verhouding rond het getal **6**. Bij een gelijkzijdige **zeven**-hoek is de onderlinge afstand van de hoekpunten
kleiner dan de afstand tot het midden. Bij een gelijkzijdige **vijf**-hoek is de onderlinge afstand van de hoek-
 punten *groter* dan de afstand tot het midden... Alleen bij **6** is deze *harmonie*, dit *evenwicht*, is de onderlinge
 'dialoog' van de **6** hoek-punten even krachtig als de 'dialoog' met het Punt in het **M**idden, wordt er in de
 stem van de ander iets gehoord van de Ene in het **M**idden... In dit getal **6** viert de mens zijn gelijk-waardige
 en gelijk-aardige verbondenheid met de **E**ne, waarnaar het Punt in het **M**idden van de cirkel, als een *Heilige*
Shabbath van Rust, verwijst. Zonder deze betrokkenheid verwordt de cirkel tot een vormeloze zeepbel op
 zoek naar een identiteit die er niet meer is.

